ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΜΠΑΤΣΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Τοῦ ΜΙΧΑΗΛ ΖΑΜΑΚΟΑ

— Τέρας ! βρωμόπαιδο !...

Καὶ φάπ ! ὁ Τοτὼρ ἐννέα ἐτῶν μικρούλης δέχτηκε τόν πέμπτο μπάτσο ἀπὸ τὸ πρωΐ.

Τὸ ρολόϊ ἔδειχνε δέκα παρὰ εἴκοσι.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Τοτὼρ εἶχε σηκωθεῖ αὐτὴ τὴν Κυριακὴ στὰς ἐννέα, εἶχε φάει ὅλους ὅλους πέντε μπάτσους σὲ σαράντα λεπτὰ τῆς ὥρας, δηλαδὴ ἕνα μπάτσο κάθε ὀχτὼ περίπου λεπτά ! Εἶχε καταρρίψει ὅλα του τὰ ρεκόρ !

Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι ὁ Τοτὼρ δὲν εἶχε τύχη ἐκεῖνο τὸ πρωΐ. Πρῶτα πρῶτα εἶχε χύσει τὸν καφέ του μὲ τὸ γάλα ἐπάνω στὴν κουβέρτα, θέλοντας νὰ τοποθετηθῆ καλύτερα στὸ κρεββάτι του, γιὰ νὰ τὸν πιῇ μὲ ὅλη του τὴν ἄνεσι. Μπάτσος λοιπὸν ἐκ μέρους τῆς μαμᾶς ὑπ' ἀριθμὸν ἕνα.

Ἔπειτα πηδῶντας ἀπ' τὸ κρεββάτι του, ἀπότομα κούνησε τόσο τὸ κομοντῖνο, ὥστε ἔπεσε κάτω τὸ ρολόϊ του τοῦ ὁποίου ἔσπασε τὸ ἐλατήριο. Μπάτσος λοιπὸν ὑπ' ἀριθμὸν δύο.

Τὴν ὥρα ποὺ πλενόταν στριφογύρισε τὴν πετσέτα του στὸν ἀέρα κ' ἐπέταξε κάτω ἕνα βάζο, μέσα στὸ ὁποῖον μαραινόταν μιὰ βερβένα. Τὸ βάζο ἔσπασε, καὶ ἡ νέα αὐτὴ ζημία ἔκανε τὴν μητέρα του ν' ἀγριέψῃ. Μπάτσος λοιπὸν ὑπ' ἀριθμὸν τρία !

Θέλοντας ἔπειτα, ὁ Τοτώρ, νὰ κάνῃ ἀκροβατικὰ γυμνάσια μὲ τὸ σαπουνι καὶ μὲ τὴν βοῦρτσα τῶν δοντιῶν, ἔρριξε καὶ τὰ δυὸ μαζύ, μέσα στὸν κουβᾶ τοῦ νιπτῆρος. Μπάτσος λοιπὸν ὑπ' ἀριθμὸν τέσσερα.

Στὸ τέλος τέλος ὁ Τοτὼρ ἔχωσε τὴν γάτα μέσα στὸ κρεββάτι, γιὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ ἔκανε. Τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο κατώρθωσε ν' ἀπαλλαγῇ δίνοντάς του μιὰ γραντζουνιὰ στὸ μάγουλο. Ἡ μητέρα τὸ ἀντελήφθη καὶ ἐπενέβη. Μπάτσος λοιπὸν ὑπ' ἀριθμὸν πέντε καὶ ὥρα δέκα παρὰ εἴκοσι.

Αὐτὰ τὰ τραγικὰ γεγονότα εἶχαν συμβεῖ ὡς τὶς δέκα. Ὁ Τοτὼρ ἔκλαιγε καὶ ἡ μαμά του τὸν ἐφοβέριζε :

— Πάψε, θὰ σοῦ ἀστράψω καὶ κανέναν ἄλλον !

Ὁ Τοτὼρ ἐφοβήθηκε, ἔπαψε τὶς κλάψες του καὶ ἐξακολούθησε τὸ ντύσιμό του ὑπὸ τὰς νουθεσίας τῆς μαμᾶς.

— Εἶσαι ἀνυπόφορος, μὰ τὴν ἀλήθεια ! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἔχει μέσα αὐτὸ τὸ ξεροκέφαλό σου. Δὲν ἀφήνεις εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴ κάνῃς καὶ μιὰ ζημία. Πάψε τώρα τὰ μουντζοκλάμματά σου. Καὶ νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ ντυθῇς ἀμέσως. Σήμερα θὰ γίνῃ ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων. Λοιπὸν θὰ φᾶμε στὶς ἑντεκάμισι γιὰ νὰ εἶμαστε στὴ μία ἐκεῖ. Πρέπει νὰ τρέξῃς νὰ πάρῃς γάντια ἀπ' τὴ δεσποινίδα Πελαγία, τὴν ξέρῃς. Νὰ εἶνε ἄσπρα βαμπακερά.

Ὁ Τοτὼρ ἄφησε νὰ περάσῃ ὅση ὥρα ἐνόμιζε πῶς ἐχρειάζετο γιὰ νὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ἀξιοπρέπειά του. Ὕστερα ἔκανε πῶς ἡσύχασε καὶ ἐξακολούθησε τὸ ντύσιμό του.

Τὸν κατεδίωκε μιὰ κακὴ μοῖρα.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔβαζε τὰ παπούτσια του ἀντελήφθη τὴ γάτα νὰ περνᾶ ἀπὸ κοντά του χωρὶς μνησικακία. Ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως ἐγέμισε τὴν καρδιά του. Θέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας καὶ νὰ τὴν καταβρέξῃ μὰ τὸ ἔκανε τόσο ἀδέξια, ὥστε τὸ κανάτι τοῦ νεροῦ ἔπεσε κάτω καὶ θρυμματίστηκε καὶ ὅλο τὸ περιεχόμενό του χύθηκε στὸ πάτωμα. Ἡ κυρία Σεραφεὶμ ἀνεπήδησε.

— Δὲν μπορεῖς, φώναξε, νὰ μείνῃς δυὸ λεπτὰ ἥσυχος χωρὶς νὰ κάνῃς ζημιές. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ συνεπλήρωσε τοὺς μπάτσους καὶ τοὺς ἔκανε ἀκριβῶς μισὴ ντουζίνα, δίδοντάς του ἕνα ἀκόμη.

— Ἔσπασες τὸ κανάτι ποὺ κόστιζε ὀγδόντα δραχμές ! Ἤλίθιε ! Ἀδέξιε ! Θὰ στὸ κρατήσω ἀπ' τὰ δῶρα σου.

Ὁ Τοτὼρ οὐρλιαζε, θρηνοῦσε, χαλοῦσε τὸν κόσμο.

— Ἀρκεῖ ! θὰ σοῦ δώσω κι' ἄλλον, φώναξε ἡ κυρία Σεραφεὶμ φορῶντας του τὸ καλό του σακκάκι τὸ ὁποῖο τοῦ ἦταν πολὺ στενό.

Ὁ Τοτὼρ ἔκρινε πῶς ἦταν φρονιμώτερο νὰ καταπιῇ τὸν ὕσατο λυγμό του καὶ νὰ γλύψῃ μὲ τὴνγλῶσσα του τὸ τελευταῖο του δάκρυ.

— Καὶ τώρα τρέχα ν' ἀγοράσῃς ἕνα ζευγάρι ἄσπρα γάντια βαμπακερά, τοῦ εἶπε ἡ μαμά του. Νὰ πῇς στὴν δεσποινίδα Πελαγία νὰ στὰ δώσῃ λίγο μεγάλα γιὰ νὰ τὰ ἔχῃς καὶ τοῦ χρόνου. Καὶ πές της πῶς θὰ περάσω αὔριο νὰ τὴν πληρώσω. Σὲ δέκα λεπτὰ νὰ εἶσαι ἐδῶ γιὰ νὰ φᾶμε ἀμέσως.

Καθαρός, βουρτσισμένος, χτενισμένος, μὲ μιὰ κάτασπρη μεταξωτὴ γραβάτα στὸ λαιμό, ὁ Τοτὼρ ἔτρεξε στὴν δεσποινίδα Πελαγία. Πέρασαν ὅμως εἰκοσιπέντε λεπτὰ καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη γυρίσει. Ἡ μαμά του, ποὺ εἶχε βάλει κι' αὐτὴ τὰ καλά της, τὸν περίμενε μὲ ἀνυπομονησία στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ἐπιτέλους ὁ Τοτὼρ φάνηκε νἄρχεται, ἀλλὰ μ' ἕνα ὕφος, μὲ κάτι μοῦτρα πολὺ ὕποπτα.

— Τί ἔπαθες, δυστυχισμένε, ρώτησε ἡ μητέρα του, εἶσαι μιὰ ἀηδία μὰ τὴν ἀλήθεια !

Πραγματικῶς ὁ Τοτὼρ ἦταν σὲ ἀξιοθρήνητη κατάστασι. Τὸ ὡραῖο του ψάθινο καπέλλο ἦταν κατατσαλακωμένο, τὰ παπούτσια του κατσλερωμένα, τὰ μαλλιά του μπερδεμένα, Τὸ κολλάρο του εἶχε γυρίσει πρὸς τὰ πίσω καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ καὶ ἡ ἄσπρη γραβάτα του.

Ὁ Τοτὼρ βλέποντας ἐπικείμενο καὶ τὸν ἕβδομο μπάτσο ἔκρινε σκόπιμον ν' ἀρχίσῃ τὶς κλάψες.

— Ἀντὶ νὰ φωνάξῃς, ἐξηγήσου. Τί ἔπαθες; οὐρλιαξε ἡ μαμά του.

Ὁ Τοτὼρ ἄρχισε τὴν ἀφήγησιν τῶν παθημάτων του, διακοπτόμενος ἀπὸ λυγμούς :

— Βρῆκα στὸ δρόμο τὸν Γιαννάκη... Χθὲς μοῦ ἔδωσε μιὰ τρικλοποδιὰ κ' ὕστερα ἔφυγε. Ὁ Γεῶργος κι' ὁ Ἀντώνης πῆγαν μαζί του καὶ τάβαλαν κι' αὐτοὶ μὲ μένα. Ἐγὼ σήμερα τοὺς ἀντάμωσα καί.... νὰ γιατὶ ἔγινα ἔτσι.

— Ἐσὺ φταῖς πάλι, ἐλεεινέ ! οὐρλιαξε ἡ μαμὰ κσὶ ἐπηκολούθησε ὁ ἀναπόφευκτος ἕβδομος μπάτσος !

Τέλος ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ γιακᾶς καὶ ἡ γραβάτα πῆγαν πάλι στὴν θέσι τους, τὸ καπέλλο διορθώθηκε, τὰ παπούτσια ξεσκονίστηκαν καὶ ἡ χωρίστρα ἔγεινε πάλι ἴσια. Ἔπειτα ἐκάθησαν γρήγορα γρήγορα στὸ τραπέζι γιατὶ ἡ ὥρα ἦταν δώδεκα καὶ πέντε καὶ ἐχρειάζοντο εἴκοσι λεπτὰ τουλάχιστον γιὰ νὰ φτάσουν στὴ δημαρχία ὅπου θἀγένετο ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον προεδρείαν τοῦ κυρίου Νομάρχου.

Μετὰ τὸ γεῦμα περὶ τὸ τέλος τοῦ ὁποίου ὁ Τοτὼρ ἔλαβε καὶ τὸν ὄγδοο μπάτσο ἐπειδὴ ἔχυσε κρασὶ πάνω στὴν γραβάτα του, ἡ κυρία Σεραφεὶμ ἔβαλε τὸ καλό της καπέλλο καὶ ξεκίνησαν βαδίζοντας βιαστικὰ γιατὶ ἦταν ἀργά. Ἤτο Ἰούλιος καὶ ἔκανε τρομερὴ ζέστη.

Λαχανιασμένοι καὶ καταϊδρωμένοι ἡ μαμὰ καὶ ὁ γυιὸς ἔφθασαν τέλος στὴν πόρτα τῆς δημαρχίας.

— Τὰ γάντια σου Τοτώρ ! φώναξε ξαφνικὰ ἡ μαμά, βάλε τα γρήγορα.

Ὄχι χωρὶς δισταγμὸ ὁ Τοτὼρ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του δυὸ κουρέλλια, ὑγρὰ καὶ καταλασπωμένα τραυλίζοντας :

— Ἐκεῖνος ὁ Γιῶργος μὲ τὸν Ἀντώνη τὰ ἔριξαν στὰ νερά !

Ἀμέσως ἄστραψε στὰ μάγουλά του καὶ ὁ ἕνατος μπάτσος. Ἀκριβῶς ὅμως αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ γραμματεὺς τῆς δημαρχίας ποὺ στεκόταν στὴν πόρτα γιὰ νὰ ὑποδέχεται τοὺς καθυστερημένους τοὺς πλησίασε καὶ φώναξε.

— Γρήγορα, Τοτώρ, γρήγορα ! Εἶνε ἡ σειρά σου.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἄρπαξε ὅπως ὅπως τὸν Τοτὼρ καὶ τὸν ἔσυρε μέχρι τῆς Ἐπιτροπῆς, στὴν αὔθουσα ἀποβλακωμένον, κατακόκκινον, ξεχτένιστον, με τὴν γραβάτα λυμένη, μὲ τὸ ἕνα μάγουλο τσαγκρουγισμένο καὶ τὸ ἄλλο φέρον καταφανῆ τὰ ἴχνη τοῦ τελευταίου μπάτσου. Ἔσπρωξε ὅλο τὸν κόσμο καὶ κρατῶντας σχεδὸν ἀγκαλιὰ τὸν δυστυχῆ μικρὸ τὸν ἔκανε ν' ἀνεβῇ τέσσερα τέσσερα τὰ σκαλιὰ τῆς ἐξέδρας.

Ἤταν καιρὸς ὅμως γιατὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ κύριος νομάρχης ἀνήγγελε ἐπισήμως.

— Σεραφεὶμ Βίκτωρ, πρῶτον βραβεῖον κοσμιότητος καὶ εὐταξίας !...

Μιχαὴλ Ζαμακοᾶ

Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς ἀπονομῆς τῶν βραβείων

ΔΙΣΤΙΧΑ

1

Τὰ μάτια σου εἶνε θάλασσες κι' ἀγέρας δὲν ταῖς πιάνει
Χαρὰ 'ς τὸν ναύτη ποὺ θαυρῇ 's τὰ μάτια σου λιμαν !

2

Ὅσοι σὲ ἰδοῦν κι' ὅσοι μὲ ἰδοῦν ὅλοι μὲ μιᾶς θὰ 'ποῦνε :
— Νὰ ἕνας νιὸς ὀπ' ἀγαπᾷ καὶ δὲν τὸν ἀγαποῦνε.

3

Κι' ἂν εἶσαι μικροκάμωτη τί σοῦφταιξεν ἡ τύχη ;
Μόνον τὸ πρόστυχο παντὶ μετρίεται μὲ τὸν πῆχυ.

4

Σφαλίσανε τὰ μάτια σου κ' ἐμένα δὲν θυμοῦνται.
Ὅλα τ' ἀστέρια ξαγρυπνοῦν καὶ μόν' αὐτὰ κοιμοῦνται.

5

Ροδοντυμένη ἀγάπη μου, τ' ἀηδόνια ἅμα σὲ ἰδοῦνε
Θαρροῦν πῶς ἠρθ' ἡ ἄνοιξι καὶ γλυκοκελαδοῦνε.

6

Βλέπεις ἐκεῖ τὸν πλάτανο τὸν ἀστραποκαμμένο ;
Ἔτσ' εἶμ' ἐγὼ ποῦ σ' ἀγαπῶ κι' ἀγάπη δὲν προσμένω.

Γεώργιος Δροσίνης